

התשובה

נספחים

היחידה מכילה:

- דף מיומנו של הרב – "התשובה"
- 10 כרטיסי משימה
- מחוון לכתיבת טיעון לכרטיס משימה מס' 1
- מקורות מידע על הדמויות לכרטיס משימה מס' 2
- הסיפור: "אולי היה חייל טוב..." לכרטיס משימה מס' 4
- מאגר תכונות אופי לכרטיס משימה מס' 8
- דף מעקב לתלמיד

מחווין לכתיבת פסקת טיעון ושכנוע

כותבים טקסט טיעוני כדי להציג עמדות, נימוקים ומידע
מזוויות ראייה אחדות.

טקסט טיעוני כולל בדרך כלל את הרכיבים שלהלן:

- הצהרת הנושא והצגה מקדימה של הטיעונים העיקריים
- גיוס הוכחות לתמיכה בטיעונים
- הצגת טיעוני נגד בתוספת הוכחות
- המלצות ומסקנות המשקפות את עמדת הכותב

בדרך כלל טקסט טיעוני:

- נכתב בלשון הווה.
- משתמשים בו בקשרים לוגיים ובמילות קישור.
- ממוקד בכלל ולא במשתתפים מסוימים.

אברהם אבינו

(בראשית מתוך פרקים י"א- כ"ה)

ואלה, תולדות תרח--תרח הוליד את-אברם, את-נחור ואת-הָרָן; והָרָן, הוליד את-לוֹט. כח וימת הָרָן, על-פְּנֵי תרח אביו, בארץ מולדתו, באור כְּשָׂדִים. כט ויקח אברם ונחור להם, נָשִׁים: שם אשת-אברם, שָׂרִי, ושם אשת-נחור מִלְכָּה, בת-הָרָן אִבִּי-מִלְכָּה ואִבִּי יִסְכָּה. ל ותהי שָׂרִי, עֲקָרָה: אין לה, וְלֹד. לא ויקח תרח את-אברם בְּנוֹ, ואת-לוֹט בֶּן-הָרָן בֶּן-בְּנוֹ, ואת שָׂרִי כַלְתּוֹ, אִשְׁתֹּ אֲבִרָם בְּנוֹ; ויצאו אתם מאור כְּשָׂדִים, לָלֶכֶת אֶרֶץ כְּנָעַן, ויבאו עד-חָרָן, וישבו שָׁם.

ויאמר ה' אל-אברם, לך-לך מארצך וממולדתך ומבית אִבִּיךָ, אל-הָאָרֶץ, אֲשֶׁר אֲרָאָךְ. ב ואֲעִשְׂךָ, לְגוֹי גָּדוֹל, ואֲבָרְכְךָ, ואֲגַדְלֶךָ שְׁמֹךְ; וְהָיָה, בְּרִיכָה. ג ואֲבָרְכְךָ, מְבָרְכֶיךָ, וּמְקַלְלֶךָ, אָאֹר; וּנְבָרְכֻךָ בָּהּ, כָּל מְשַׁפְּחַת הָאָדָמָה

ויעל אברם ממצרים הוא ואשתו וכל-אֲשֶׁר-לוֹ, ולוט עמו--הַנִּגְבָּה. ב ואֲבָרְם, כְּבֹד מֵאֹד, בְּמִקְנֶה, בְּכֶסֶף וּבְזָהָב.

אחר הדברים האלה, הִיָּה דְבַר-ה' אל-אברם, בְּמַחְזֶה, לֵאמֹר: אל-תִּירָא אֲבִרָם, אֲנִכִּי מִגֹּן לֶךְ--שְׂכָרְךָ, הֲרִיבָה מֵאֹד. ב ויאמר אברם, אֲדֹנָי ה' מֶה-תִּתֶּן-לִי, ואֲנִכִּי, הוֹלֵךְ עֲרִירִי; וּבֶן-מִשְׁקֵ בֵּיתִי, הוּא דֹמֶשֶׁק אֲלִיעֶזֶר. ג ויאמר אֲבִרָם--הֵן לִי, לֹא נִתְּתָה זָרַע; וְהָיָה בֶן-בֵּיתִי, יֹרֵשׁ אֹתִי. ד וְהָיָה דְבַר-ה' אֵלָיו לֵאמֹר, לֹא יִירָשְׁךָ זֶה: כִּי-אִם אֲשֶׁר יֵצֵא מִמֶּעֶד, הוּא יִירָשְׁךָ. ה ויצא אתו החוּצָה, ויאמר הִבְטֵנָה שְׁמִימָה וּסְפֹר הַכּוֹכָבִים--אִם-תּוּכַל, לְסַפֵּר אֹתָם; ויאמר לוֹ, כֹּה יִהְיֶה זֶרְעֶךָ. ו והֵאָמוֹן, בָּהּ; ויחַשְׁבָהּ לוֹ, צָדָקָה.

וה' פָּקַד את-שָׂרָה, כֹּאֲשֶׁר אָמַר; ויעשׂ ה' לְשָׂרָה, כֹּאֲשֶׁר דִּבֶּר. ב ותהר ותלד שָׂרָה לְאֲבָרָהָם בֶּן, לְזִקְנִיו, לְמוֹעֵד, אֲשֶׁר-דִּבֶּר אֹתוֹ אֱלֹקִים. ג ויקרא אֲבָרָהָם אֶת-שֵׁם-בְּנוֹ הַנּוֹלֵד-לוֹ, אֲשֶׁר-יָלְדָהּ-לוֹ שָׂרָה--יִצְחָק. ד ויִמַּל אֲבָרָהָם אֶת-יִצְחָק בְּנוֹ, בֶּן-שְׁמֹנֶת יָמִים, כֹּאֲשֶׁר צִוָּה אֹתוֹ, אֱלֹקִים. ה ואֲבָרָהָם, בֶּן-מֵאֹת שָׁנָה, בָּהוּלָד לוֹ, אֶת יִצְחָק בְּנוֹ.

ואֲבָרָהָם זָקֵן, בָּא בַּיָּמִים; וְה' בֵּרַךְ אֶת-אֲבָרָהָם, בְּכָל.

ואלה, יְמֵי שְׁנֵי-חַיֵּי אֲבָרָהָם--אֲשֶׁר-חַי: מֵאֹת שָׁנָה וְשִׁבְעִים שָׁנָה, וְחֲמִשׁ שָׁנִים. ח ויָגוּעַ ויָמָת אֲבָרָהָם בְּשִׁיבָה טוֹבָה, זָקֵן וְשִׁבְעָה; וַיֵּאָסֶף, אל-עַמּוּי. ט ויקברו אתו יִצְחָק וְיִשְׁמָעֵאל, בְּנָיו, אל-מְעַרְתֹּת, הַמְּכַפְלָה: אל-שְׂדֵה עֶפְרָן בֶּן-צַחָר, הַחֲתָנִי, אֲשֶׁר, על-פְּנֵי מִמְרָא. י הַשְׂדֵה אֲשֶׁר-קָנָה אֲבָרָהָם, מֵאֹת בְּנֵי-חֵת--שְׁמָה קִבֵּר אֲבָרָהָם, וְשָׂרָה אִשְׁתּוֹ.

יוסף הצדיק

(בראשית פרק ל', כ"ב - כ"ד)

ויזכר אלקים, את-רחלי, וישמע אליה אלקים, ויפתח את-רחמה. כג ותהר, ותלד בן; ותאמר, אסף אלקים את-חרפתי. כד ותקרא את-שמו יוסף, לאמר: יוסף ה' לי, בן אחר.

(בראשית מתוך פרקים ל"ז - מ')

אלה תלדות יעקב, יוסף בן-שבע-עשרה שנה היה רעה את-אחיו בצאן, והוא נער את-בני בלהה ואת-בני זלפה, נשי אביו; ויבא יוסף את-דבתם רעה, אל-אביהם. ג וישראל, אהב את-יוסף מכל-בניו--כי-בן-זקנים הוא, לו; ועשה לו, כתנת פסים. ד ויראו אחיו, כי-אותו אהב אביהם מכל-אחיו--וישנאו, אותו; ולא יכלו, דברו לשלם. ה ויחלם יוסף חלום, ויגד לאחיו; ויוספו עוד, שנא אותו. ו ויאמר, אליהם: שמעו-נא, החלום הזה אשר חלמתי. ז והנה אנחנו מאלמים אלמים, בתוך השדה, והנה קמה אלמתי, וגם-נצבה; והנה תסבינה אלמתיכם, ותשתחווין לאלמתי. ח ויאמרו לו, אחיו, המלך תמלך עלינו, אם-משול תמשל בנו; ויוספו עוד שנא אותו, על-חלמתיו ועל-דבריו. ט ויחלם עוד חלום אחר, ויוספר אותו לאחיו; ויאמר, הנה חלמתי חלום עוד, והנה השמש והירח ואחד עשר כוכבים, משתחווים לי. י ויוספר אל-אביו, ואל-אחיו, ויגער בו אביו, ויאמר לו מה החלום הזה אשר חלמתי: הבוא נבוא, אני ואמך ואחיד, להשתחות לך, ארצה. יא ויקנאו-בו, אחיו; ואביו, שמר את-הדבר.

ויראו אותו, מרחק; ובטרם יקרב אליהם, ויתנכלו אותו להמיתו. יט ויאמרו, איש אל-אחיו: הנה, בעל החלמות הלזה--בא. כ ועתה לכו ונהרגהו, ונשלכהו באחד הבורות, ואמרנו, חיה רעה אכלתהו; ונראה, מה-יהיו חלמתיו. כא וישמע ראובן, ויצלחו מידם; ויאמר, לא נפנו נפש. כב ויאמר אלהם ראובן, אל-תשפכו-דם--השליכו אותו אל-הבור הזה אשר במדבר, ויד אל-תשלחו-בו: למען, הציל אותו מידם, להשיבו, אל-אביו. כג ויהי, כאשר-בא יוסף אל-אחיו; ויפשיטו את-יוסף את-כתנתו, את-כתנת הפסים אשר עליו. כד ויקחהו--וישלכו אותו, הברה; והבור רק, אין בו מים.

ויקחו, את-כתנת יוסף; וישחטו שעיר עזים, ויטבלו את-הכתנת בדם. לב וישלחו את-כתנת הפסים, ויביאו אל-אביהם, ויאמרו, זאת מצאנו: הפר-נא, הכתנת בנך הוא--אם-לא. לג ויכירה ויאמר כתנת בני, חיה רעה אכלתהו; טרף טרף, יוסף. לד ויקרע יעקב שמלתיו, וישם שק במתניו; ויתאבל על-בנו, ימים רבים. לה ויקמו כל-בניו וכל-בנותיו לנחמו, וימאן להתנחם, ויאמר, כי-ארד אל-בני אבל שאלה; ויבך אותו, אביו. לו והמדנים--מכרו אותו, אל-מצרים: לפוטיפר סרים פרעה, שר הטבחים.

ויספר שר-המשקים את-חלמו, ליוסף; ויאמר לו--בחלומי, והנה גפן לפני. י ובגפן, שלשה שריגים; והוא כפרחת עלתה נצה, הבשילו אשכלתיה ענבים. יא וכוס פרעה, בידו; ואקח את-הענבים, ואשחט אתם אל-כוס פרעה, ואתן את-הכוס, על-כף פרעה. יב ויאמר לו יוסף, זה פתרנו: שלשת, השרגים--שלשת ימים, הם. יג בעוד שלשת ימים, ישא פרעה את-ראשו, והשיבך, על-כנך; ונתת כוס-פרעה, בידו, כמשפט הראשון, אשר היית משקהו. יד כי אם-זכרתי אתך, כאשר ייטב לך, ועשית-נא עמדי, חסד; והזכרתי, אל-פרעה, והוצאתני, מן-הבית הזה. טו כי-גנב גנבתי, מארץ העברים; וגם-פה לא-עשיתי מאומה, כי-שמו אתי בבור. טז וירא שר-האפים, כי טוב פתך; ויאמר, אל-יוסף, אף-אני בחלומי, והנה שלשה סלי חרי על-ראשי. יז ובסל העליון, מכל מאכל פרעה--מעשה אפה; והעוף, אכל אתם מן-הסל--מעל ראשי. יח ויען יוסף ויאמר, זה פתרנו: שלשת, הסלים--שלשת ימים, הם. יט בעוד שלשת ימים, ישא פרעה את-ראשו, מעליך, ותלה אותך, על-עץ; ואכל העוף את-בשרך, מעליך. כ ויהי ביום השלישי, יום הלדת את-פרעה, ויעש משתה, לכל-עבדיו; וישא את-ראש שר המשקים, ואת-ראש שר האפים--בתוך עבדיו. כא וישב את-שר המשקים, על-משקהו; ויתן הכוס, על-כף פרעה. כב ואת שר האפים, תלה: כאשר פתר להם, יוסף. כג ולא-זכר שר-המשקים את-יוסף, וישכחהו.

ויאמר יוסף אל-פרעה, חלום פרעה אחד הוא: את אשר האלהים עשה, הגיד לפרעה. כו שבע פרת הטבת, שבע שנים הנה, ושבע השפלים הטבת, שבע שנים הנה: חלום, אחד הוא.

ויקרא פרעה שם-יוסף, צפנת פענח, ויתן לו את-אסנת בת-פוטי פרע כהן אן, לאשה; ויצא יוסף, על-ארץ מצרים. מז ויוסף, בן-שלשים שנה, בעמדו, לפני פרעה מלך-מצרים; ויצא יוסף מלפני פרעה, ויעבר בכל-ארץ מצרים.

וכל-הארץ באו מצרימה, לשבר אל-יוסף... וירא יעקב, כי יש-שבר במצרים; ויאמר יעקב לבניו, למה תתראו. ב ויאמר--הנה שמעתי, כי יש-שבר במצרים; רדו-שמה ושברו-לנו משם, ונחיה ולא נמות. ג וירדו אחי-יוסף, עשרה, לשבר בר, ממצרים.

ולא-יכל יוסף להתאפק, לכל הנצבים עליו, ויקרא, הוציאו כל-איש מעלי; ולא-עמד איש אתו, בהתודע יוסף אל-אחיו. ב ויתן את-קלו, בבכיו; וישמעו מצרים, וישמע בית פרעה. ג ויאמר יוסף אל-אחיו אני יוסף, העוד אבי חי; ולא-יכלו אחיו לענות אותו, כי נבהלו מפניו. ד ויאמר יוסף אל-אחיו גשו-נא אלי, ויגשו; ויאמר, אני יוסף אחיכם, אשר-מכרתם אותי, מצרימה. ה ועתה אל-תעצבו, ואל-יחר בעיניכם, כי-מכרתם אתי, הנה: כי למחיה, שלחני אלהים לפניכם. ו כי-זה שנתים הרעב, בקרב הארץ; ועוד חמש שנים, אשר אין-חריש וקציר. ז וישלחני אלקים לפניכם, לשום לכם שארית בארץ, ולהחיות לכם, לפליטה גדלה.

וישלח את-אחיו, וילכו; ויאמר אלהם, אל-תרגזו בדרך. ח ויעלו, ממצרים; ויבאו ארץ כנען, אל-יעקב אביהם. כו ויגדו לו לאמר, עוד יוסף חי, וכי-הוא משל, בכל-ארץ מצרים;

וירא ישראל, את-בני יוסף; ויאמר, מי-אלה. ט ויאמר יוסף, אל-אביו, בני הם, אשר-נתן-לי אלהים בזה; ויאמר, קחם-נא אלי ואברכם. י ויעני ישראל כבדו מזון, לא יוכל לראות; ויגש אותם אליו, וישק להם ויחבק להם.

וישבע יוסף, את-בני ישראל לאמר: פקד יפקד אלקים אתכם, והעלתם את-עצמותי מזה. כז וימת יוסף, בן-מאה ועשר שנים; ויחנטו אותו, וישים בארון במצרים.

משה רבינו

(שמות פרקים ב', ג')

א וַיֹּלֶךְ אִישׁ מִבֵּית לֹוִי וַיִּקַּח אֶת-בֶּת-לֹוִי. ב וַתַּהַר הָאִשָּׁה, וַתֵּלֶד בֶּן; וַתֵּרָא אוֹתוֹ כִּי-טוֹב הוּא, וַתַּצְפְּנֵהוּ שְׁלֹשָׁה יָרָחִים. ג וְלֹא-יָכֹלָה עוֹד, הַצְפִּינוֹ, וַתִּקַּח-לוֹ תִּבְת גָּמָא, וַתַּחמְרָה בַּחמֶר וּבִצְפָת; וַתֵּשֶׁם בָּהּ אֶת-הַיֶּלֶד, וַתֵּשֶׁם בְּסוּף עַל-שֵׁפֶת הַיָּאָר. ד וַתִּתְצַב אַחֲתוֹ, מִרְחָק, לִדְעָה, מִה-יַעֲשֶׂה לוֹ. ה וַתֵּרֶד בֶּת-פְּרָעָה לְרֹחֵץ עַל-הַיָּאָר, וְנִעְרַתֶּיהָ הִלְכָת עַל-יַד הַיָּאָר; וַתֵּרָא אֶת-הַתִּבְּהָ בַּתוֹךְ הַסּוּף, וַתִּשְׁלַח אֶת-אִמָּתָהּ וַתִּקְחָהּ. ו וַתִּפְתַּח וַתֵּרָאֶהוּ אֶת-הַיֶּלֶד, וְהִנֵּה-נֶעַר בִּכָּה; וַתַּחמַּל עָלָיו--וַתֹּאמֶר, מִי־לִדִּי הָעֶבְרִים זֶה. ז וַתֹּאמֶר אַחֲתוֹ, אֶל-בֶּת-פְּרָעָה, הַאֵלֶךְ וְקִרְאֵתִי לָךְ אִשָּׁה מִיִּנְקָת, מִן הָעֶבְרִית; וַתִּינֶק לָהּ, אֶת-הַיֶּלֶד. ח וַתֹּאמֶר-לָהּ בֶּת-פְּרָעָה, לְכִי; וַתֵּלֶךְ, הַעֲלֵמָה, וַתִּקְרָא, אֶת-אִם הַיֶּלֶד. ט וַתֹּאמֶר לָהּ בֶּת-פְּרָעָה, הִילִיכִי אֶת-הַיֶּלֶד הַזֶּה וְהִינֵקְהוּ לִי, וְאֲנִי, אֶתֵּן אֶת-שְׂכָרְךָ; וַתִּקַּח הָאִשָּׁה הַיֶּלֶד, וַתִּנְקֵהוּ. י וַיִּגְדַּל הַיֶּלֶד, וַתִּבְאֶהוּ לְבֶת-פְּרָעָה, וַיְהִי-לָהּ, לְבֵן; וַתִּקְרָא שְׁמוֹ, מֹשֶׁה, וַתֹּאמֶר, כִּי מִן-הַיָּמִים מִשִּׁיתָהּ. יא וַיְהִי בְיָמֵים הָהֵם, וַיִּגְדַּל מֹשֶׁה וַיֵּצֵא אֶל-אֲחִיו, וַיֵּרָא, בְּסִבְלָתָם; וַיֵּרָא אִישׁ מִצְרִי, מִכָּה אִישׁ-עֶבְרִי מֵאֲחִיו. יב וַיִּפְסַן כֹּה וְכֹה, וַיֵּרָא כִּי אֵין אִישׁ; וַיֵּד, אֶת-הַמִּצְרִי, וַיִּטְמְנֵהוּ, בַּחוּל. יג וַיֵּצֵא בַּיּוֹם הַשֵּׁנִי, וְהִנֵּה שְׁנֵי-אֲנָשִׁים עֶבְרִים נָצִים; וַיֹּאמֶר, לְרָשָׁע, לָמָּה תִכְּהָ, רָעָה. יד וַיֹּאמֶר מִי שָׂמֶךְ לְאִישׁ שֶׁר וְשִׁפְט, עָלֵינוּ--הִלְהַרְגֵנִי אַתָּה אָמֹר, כִּפְאֶשֶׁר הִרְגָת אֶת-הַמִּצְרִי; וַיֵּרָא מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר, אָכֵן נֹדַע הִדְבַּר. טו וַיִּשְׁמַע פְּרָעָה אֶת-הַדְּבָר הַזֶּה, וַיִּבְקֹשׁ לַהֲרֹג אֶת-מֹשֶׁה; וַיִּבְרַח מֹשֶׁה מִפְּנֵי פְרָעָה, וַיֵּשֶׁב בְּאֶרֶץ-מִדְּוָן וַיֵּשֶׁב עַל-הַבְּאֵר. טז וּלְכֹהֵן מִדְּוָן, שִׁבְעָה בָנוֹת; וַתִּבְאֶנָּה וַתִּדְּלָנָה, וַתִּמְלֶאנָה אֶת-הָרֶהֱטִים, לְהַשְׁקוֹת, צֹאן אֲבִיהֶן. יז וַיִּבְאוּ הָרָעִים, וַיִּגְרְשׁוּם; וַיִּקַּם מֹשֶׁה וַיּוֹשַׁעֲנוּ, וַיִּשְׁק אֶת-צֹאנָם. יח וַתִּבְאֶנָּה, אֶל-רְעוּאֵל אֲבִיהֶן; וַיֹּאמֶר, מִדּוּעַ מֵהִרְתֶּן בָּא הַיּוֹם. יט וַתֹּאמְרֶן--אִישׁ מִצְרִי, הִצִּילָנוּ מִיַּד הָרָעִים; וְגַם-דָּלָה דָּלָה לָנוּ, וַיִּשְׁק אֶת-הַצֹּאן. כ וַיֹּאמֶר אֶל-בְּנֵיתָיו, וְאֵיוֹ; לָמָּה זֶה עֹזְבֶתֶן אֶת-הָאִישׁ, קִרְאֵן לוֹ וַיֹּאכֵל לֶחֶם. כא וַיֹּאזַל מֹשֶׁה, לִשְׁבֹּת אֶת-הָאִישׁ; וַיִּתֵּן אֶת-צִפְרָה בָתּוֹ, לְמֹשֶׁה. כב וַתֵּלֶד בֶּן, וַיִּקְרָא אֶת-שְׁמוֹ גֵּרְשֵׁם; כִּי אָמַר--גֵּר הֵייתִי, בְּאֶרֶץ נֹכְרִיָּה. כג וַיְהִי בְיָמֵים הָרַבִּים הָהֵם, וַיָּמָת מֶלֶךְ מִצְרַיִם, וַיֹּאנְחוּ בְנֵי-יִשְׂרָאֵל מִן-הָעֲבָדָה, וַיִּזְעְקוּ; וַתַּעַל שׁוֹעֲתָם אֶל-הָאֱלֹקִים, מִן-הָעֲבָדָה. כד וַיִּשְׁמַע אֱלֹקִים, אֶת-נַאֲקָתָם; וַיִּזְכֹּר אֱלֹקִים אֶת-בְּרִיתוֹ, אֶת-אַבְרָהָם אֶת-יִצְחָק וְאֶת-יַעֲקֹב. כה וַיֵּרָא אֱלֹקִים, אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל; וַיֵּדַע, אֱלֹקִים.

ב וּמֹשֶׁה, הָיָה רָעָה אֶת-צֹאן יִתְרוֹ חֹתָנוֹ--כֹּהֵן מִדְּוָן; וַיִּנְהַג אֶת-הַצֹּאן אַחֵר הַמִּדְבָּר, וַיָּבֵא אֶל-הָר הָאֱלֹהִים חֹרֶבָה. ג וַיֵּרָא מֶלֶךְ ה' אֵלָיו, בְּלִבַּת-אִשׁ--מִתּוֹךְ הַסֵּנֶה; וַיֵּרָא, וְהִנֵּה הַסֵּנֶה בַּעַר בָּאֵשׁ, וְהַסֵּנֶה, אֵינּוּ אֵכֵל. ג וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה--אִסְרָה-נָּא וְאֶרְאֶה, אֶת-הַמֶּרְאָה הַגָּדֹל הַזֶּה: מִדּוּעַ, לֹא-יִבְעַר הַסֵּנֶה. ד וַיֵּרָא ה', כִּי סָר לְרֹאוֹת; וַיִּקְרָא אֵלָיו אֱלֹקִים מִתּוֹךְ הַסֵּנֶה, וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה--וַיֹּאמֶר הַנִּינִי. ה וַיֹּאמֶר, אֶל-תִּקְרַב הָלֶם; שֶׁל-נְעֻלִיד, מַעַל רִגְלִיד--כִּי הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אַתָּה עוֹמֵד עָלָיו, אֲדַמַּת-קֹדֶשׁ הוּא. ו וַיֹּאמֶר, אֲנִכִּי אֵלֶיךָ אֲבִיד, אֵלֶיךָ אֲבָרְהָם אֵלֶיךָ יִצְחָק, וְאֵלֶיךָ יַעֲקֹב; וַיִּסְתֵּר מֹשֶׁה, פָּנָיו, כִּי יֵרָא, מִהַבִּיט אֶל-הָאֱלֹקִים. ז וַיֹּאמֶר ה', רֹאה רֵאִיתִי אֶת-עֲנִי עַמִּי אֲשֶׁר בְּמִצְרַיִם; וְאֶת-צַעֲקָתָם שָׁמַעְתִּי מִפְּנֵי נַגְשָׁיו, כִּי יִדְעִתִּי אֶת-מַכְאֲבָיו. ח וְאֶרְדָּה לְהַצִּילוֹ מִיַּד מִצְרַיִם, וְלַהֲעֲלֹתוֹ מִן-הָאֶרֶץ הַהוּא, אֶל-אֶרֶץ טוֹבָה וְרַחֲבָה, אֶל-אֶרֶץ זָבֶת חֶלֶב וְדִבְשׁ--אֶל-מָקוֹם הַכְּנַעֲנִי, וְהַחֲתִי, וְהָאֲמֹרִי וְהַפְּרִזִּי, וְהַחִוִּי וְהַיְבוּסִי. ט וְעַתָּה, הִנֵּה צַעֲקַת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל בָּאה אֵלַי; וְגַם-רֵאִיתִי, אֶת-הַלֹּחֶץ, אֲשֶׁר מִצְרַיִם, לֹחֲצִים אֹתָם. י וְעַתָּה לָכֵה, וְאַשְׁלַחְךָ אֶל-פְּרָעָה; וְהוֹצֵא אֶת-עַמִּי בְנֵי-יִשְׂרָאֵל, מִמִּצְרַיִם. יא וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה, אֶל-הָאֱלֹקִים, מִי אֲנִכִּי, כִּי אֵלֶךְ אֶל-פְּרָעָה; וְכִי אוֹצִיא אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, מִמִּצְרַיִם. יב וַיֹּאמֶר, כִּי-אֵהִי עִמָּךְ, וְזֶה-לָךְ הָאוֹת, כִּי אֲנִכִּי שְׁלַחְתִּיד: בְּהוֹצִיאְךָ אֶת-הָעָם, מִמִּצְרַיִם, תַּעֲבֹדוּן אֶת-הָאֱלֹקִים, עַל הָהָר הַזֶּה. יג וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל-הָאֱלֹקִים, הִנֵּה אֲנִכִּי בָא אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְאָמַרְתִּי לָהֶם, אֱלֹקִי אֲבוֹתֵיכֶם שְׁלַחְנִי אֵלֵיכֶם; וְאָמַרוּ-לִי מַה-שְּׁמוֹ, מַה אָמַר אֲלֵהֶם. יד וַיֹּאמֶר אֱלֹקִים אֶל-מֹשֶׁה, אֵהִיָּה אֲשֶׁר אֵהִיָּה; וַיֹּאמֶר, כֹּה תֹאמַר לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל, אֵהִיָּה, שְׁלַחְנִי אֵלֵיכֶם. טו וַיֹּאמֶר עוֹד אֱלֹקִים אֶל-מֹשֶׁה, כֹּה-תֹאמַר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, יְהוָה אֱלֹקֵי אֲבוֹתֵיכֶם אֱלֹקֵי אֲבָרְהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב, שְׁלַחְנִי אֵלֵיכֶם; זֶה-שְּׁמִי לְעֹלָם, וְזֶה זִכְרִי לְדֹר דֹּר. טז לָךְ וְאֶסְפַּת אֶת-זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל, וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם ה' אֱלֹקֵי אֲבוֹתֵיכֶם נִרְאָה אֵלַי, אֱלֹקֵי אֲבָרְהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב, לֵאמֹר: פֶּקֶד פְּקֻדָּתִי אֲתֶכֶם, וְאֶת-הָעָשׂוֹי לָכֶם בְּמִצְרַיִם. יז וְאָמַר, אַעֲלֶה אֲתֶכֶם מִעֵנִי מִצְרַיִם, אֶל-אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי וְהַחֲתִי, וְהָאֲמֹרִי וְהַפְּרִזִּי וְהַחִוִּי וְהַיְבוּסִי--אֶל-אֶרֶץ זָבֶת חֶלֶב, וְדִבְשׁ. יח וְשָׁמַעוּ, לְקֹלְךָ; וּבֹאֲתָ אַתָּה וְזִקְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל-מֶלֶךְ מִצְרַיִם, וְאָמַרְתָם אֵלָיו ה' אֱלֹקֵי הָעֶבְרִיִּים נִקְרָה עָלֵינוּ, וְעַתָּה נִלְכֶה-נָּא דֶּרֶךְ שְׁלֹשֶׁת יָמִים בְּמִדְבָּר, וְנִזְבַּחְהָ לָהּ' אֱלֹקֵינוּ. יט וְאֲנִי יִדְעִתִּי--כִּי לֹא-יִתֵּן אֲתֶכֶם מֶלֶךְ מִצְרַיִם, לְהֵלֶךְ; וְלֹא, בְּיַד חֲזָקָה. כ וְשְׁלַחְתִּי אֶת-יָדִי, וְהִפֵּיתִי אֶת-מִצְרַיִם, בְּכָל נִפְלְאוֹתָי, אֲשֶׁר אַעֲשֶׂה בְּקִרְבּוֹ; וְאַחֲרֵי-כֵן, יִשְׁלַח אֲתֶכֶם. כא וְנִתַּתִּי אֶת-חֹן הָעָם-הַזֶּה, בְּעֵינֵי מִצְרַיִם; וְהָיָה כִּי תִלְכוּן, לֹא תִלְכוּ רִיקָם. כב וְשָׁאֲלָה אִשָּׁה מִשְׁכַּנְתָּהּ וּמִגֵּרַת בֵּיתָהּ, כָּלִי-כֶסֶף וְכָלִי זָהָב וְשִׁמְלָתָהּ; וְשִׁמְתָם, עַל-בְּנֵיכֶם וְעַל-בְּנֹתֵיכֶם, וְנִצַּלְתֶּם, אֶת-מִצְרַיִם.

דוד המלך

(מתוך שמואל א + ב)

ויאמר שאול, אל-עבדיו: ראו-נא לי, איש מיטיב לנגן, והביאותם, אלי. יח ויען אחד מהנערים ויאמר, הנה ראיתי בן ישי בית הלחמי, ידע נגן וגבור חיל ואיש מלחמה ונבון דבר, ואיש תאר; וה', עמו. יט וישלח שאול מלאכים, אל-ישי; ויאמר, שלחה אלי את-דוד בנגד אשר בצאן. כ ויקח ישי חמור לחם, ונאד יין, וגדי עזים, אחד; וישלח ביד-דוד בנו, אל-שאול. כא ויבא דוד אל-שאול, ויעמד לפניו; ויאהבהו מאוד, ויהי-לו נשא כלים. כב וישלח שאול, אל-ישי לאמר: יעמד-נא דוד לפני, כי-מצא חן בעיני. כג והיה, בהיות רוח-אלקים אל-שאול, ויקח דוד את-הכנור, ונגן בידו; ורוח לשאול וטוב לו, וסרה מעליו רוח הרעה.

ויאמר דוד אל-שאול, רעה היה עבדך לאביו בצאן; ובא הארי ואת-הדוב, ונשא שם מהעדר. לה ויצאתי אחריו והפתי, והצלתי מפיו; ויקם עלי-והחזקתי בזקנו, והפתי והמיתי. לו גם את-הארי גם-הדב, הנה עבדך; והיה הפלשתי הערל הזה, כאחד מהם, כי חרף, מערכת אלקים חיים. לז ויאמר, דוד, ה' אשר הצלני מיד הארי ומיד הדב, הוא יצילני מיד הפלשתי הזה; ויאמר שאול אל-דוד לה, וה' יהיה עמך. לח וילבש שאול את-דוד מדיו, ונתן קובע נחשת על-ראשו; וילבש אתו, שריון. לט ויחגר דוד את-חרבו מעל למדיו ויאל ללכת, כי לא-נסה, ויאמר דוד אל-שאול לא אוכל ללכת באלה, כי לא נסיתי; ויסרם דוד, מעליו. מ ויקח מקלו בידו, ויבחר-לו חמשה חלקי-אבנים מן-הנחל וישם אתם בכלי הרעים אשר-לו ויילקוט--וקלעו בידו; ויגש, אל-הפלשתי. מא וילך, הפלשתי, הלך וקרב, אל-דוד; והאיש נשא הצנה, לפניו. מב ויבט הפלשתי ויראה את-דוד, ויבהו: כי-היה נער, ואדמוני עם-יפה מראה. מג ויאמר הפלשתי, אל-דוד, הכלב אנכי, כי-אתה בא-אלי במקלות; ויקלל הפלשתי את-דוד, באלקים. מד ויאמר הפלשתי, אל-דוד: לכה אלי--ואתנה את-בשרך, לעוף השמים ולבהמת השדה. מה ויאמר דוד, אל-הפלשתי, אתה בא אלי, בחרב ובחנית ובכידון; ואנכי בא-אליך, בשם ה' צבאות, אלקי מערכות ישראל, אשר חרפת. מו היום הזה יסגרך ה' בידו והמיתך, והסרתי את-ראשך מעליך, ונתתי פגרי מחנה פלשתים היום הזה, לעוף השמים ולחיות הארץ; וידעו, כל-הארץ, כי יש אלקים, לישראל. מז וידעו כל-הקהל הזה, כי-לא בחרב ובחנית יהושיע ה': כי לה' המלחמה, ונתן אתכם בידנו. מח והיה כי-קם הפלשתי, וילך וקרב לקראת דוד; וימהר דוד, וירץ המערכה לקראת הפלשתי. מט וישלח דוד את-ידו אל-הכלי, ויקח משם אבן ויקלע, ויך את-הפלשתי, אל-מצחו; ותטבע האבן במצחו, ויפל על-פניו ארצה. נ ויחזק דוד מן-הפלשתי בקלע ובאבן, ויך את-הפלשתי וימתהו; וחרב, אין ביד-דוד. נא וירץ דוד ויעמד אל-הפלשתי ויקח את-חרבו וישלפה מתערה, וימתתהו, ויכרת-בה, את-ראשו; ויראו הפלשתים כי-מת גבורם, וינסו.

ונפש יהונתן, נקשרה בנפש דוד; ויאהבו (ויאהבהו) יהונתן, כנפשו.

ויאמר שאול אל-דוד, הנה בתי הגדולה מרב אתה אתן-לך לאשה--אך היה-לי לבן-חיל, והלחם מלחמות יהוה;

ויצאו, שרי פלשתים; ויהי מדי צאתם, שכל דוד מפל עבדי שאול, וייקר שמו, מאוד.

ויאמר דוד אל-לבו, עתה אספה יום-אחד ביד-שאול; אין-לי טוב כי המלט אמלט אל-ארץ פלשתים, ונאש ממני שאול לבקשני עוד בכל-גבול ישראל, ונמלטתי, מידו. ב ויקם דוד--ויעבר הוא, ויש-מאות איש אשר עמו: אל-אכיש בן-מעוך, מלך גת. ג וישב דוד עם-אכיש בגת הוא ואנשיו, איש וביתו: דוד, ושתי נשיו, אחינעם הזרעאלית, ואביגיל אשת-נבל הכרמלית. ד ויגד לשאול, כי-ברח דוד גת; ולא-יוסף (סוף) עוד, לבקשו.

וישמעו פלשתים, כי-משחו את-דוד למלך על-ישראל, ויעלו כל-פלשתים, לבקש את-דוד; וישמע דוד, וירד אל-המצודה. יח ופלשתים, באו; וינששו, בעמק רפאים. יט וישאל דוד בה', לאמר, האעלה אל-פלשתים, התתנם ביד;

ויאמר ה' אל-דוד עלה, כי-נתן אתן את-הפלשתים בידך.

ויאסף דוד את-כל-העם, וילך רבתה; וילחם בה, וילכדה. ל ויקח את-עטרת-מלכם מעל ראשו ומשקלה כפר זהב, ואבן יקרה, ותהי, על-ראש דוד; ושלל העיר הוציא, הרבה מאוד. לא ואת-העם אשר-בה הוציא, וישם במגרה ובחרצי הכרזל ובמגזרת הכרזל והעביר אותם במלכן (במלפון), וכו' יעשה, לכל ערי בני-עמון; וישב דוד וכל-העם, וירושלם.

וידבר דוד לה', את-דברי השירה הזאת, ביום הציל יהוה אותו מפל-אויביו, ומפל שאול.

ויאמר דוד אל-ה' בראתו את-המלאך המכה בעם, ויאמר הנה אנכי חטאתי ואנכי העויתי, ואלה הצאן, מה עשוי: תהי נא ידך בי, ובבית אבי. ויבן שם דוד מזבח ליהוה, ויעל עלות ושלמים; ויעתר ה' לארץ, ותעצר המגפה מעל ישראל.

הרב לאו (מתוך ויקיפדיה)

הרב ישראל מאיר לאו נולד ב 1937 שימש כרב הראשי לישראל בשנים 1993–2003, וכרבה של תל אביב-יפו מ-1988 עד 1993 ומשנת 2005. מכהן כיו"ר מועצת יד ושם. חתן פרס ישראל למפעל חיים לשנת ה'תשס"ה.

שנות ילדותו של הרב

נולד בכ"ב בסיוון ה'תרצ"ז, ביונישנת 1937 בפיוטרקוב טריבונלסקי שבפולין, כבן הזקונים של חיה והרב משה חיים לאו, נצר לשושלת רבנים. אחיו הגדולים הם: יהושע לאו-הגר אשר ברח לישראל מהונגריה באפריל 1944 אחרי פלישת הנאצים להונגריה, נפתלי לאו-לביא שהשגיח עליו בשואה, ושמואל יצחק שנספה בשואה. את שנות המלחמה הראשונות עבר בגטו פיוטרקוב טריבונלסקי, הגטו הראשון בפולין הכבושה. באוקטובר 1942 גורשו אביו ואחיו יחד עם רוב יהודי העיר למחנה ההשמדה טרבלינקה (שם נספו בי"א במרחשוון ה'תש"ג) אולם הוא הצליח לחמוק עם אמו מהגירוש וכך ניצלו חייו. בנובמבר 1944, במהלך אקציה, הצליחה אמו להצמיד אותו לאחיו הגדול נפתלי, שהיה מיועד להישלח למחנה עבודה, אולם היא עצמה לא ניצלה. יחד עם נפתלי נשלח למחנה עבודה בעיר צ'נסטוחובה, משם הגיעו למחנה הריכוז בוכנוולד. במחנה זה סייע לו חייל רוסי בשם פיודור מיכאיליץ'נקו ושמר על חייו.

כאשר שוחרר המחנה על ידי חיילי ארצות הברית נודע ישראל לאו (בכינויו "לולק"), כאסיר הצעיר ביותר ששוחרר מהמחנה, בהיותו בן 8. כמה חודשים לאחר מכן עלו השניים עם "ילדי בוכנוואלד" לארץ ישראל באנייה מטרואה והובלו למחנה המעצר בעתלית.

לאחר שעזב את מחנה עתלית הוא עבר לגור בקריית מוצקין, שם אומץ על ידי משפחתה של אחות אביו, אשת הרב מרדכי פוגלמן, רבה הראשון של קריית מוצקין. בבית הספר הממלכתי-דתי אהרון הרוא"ה, שבקריית שמואל הסמוכה, השלים לאו את הלימודים שהחסיר בשנות המלחמה. למד בישיבות קול תורה, כנסת חזקיהו ופוניבז'. מאז היותו כבן 15 היה לבן-בית בביתו של הרב יצחק אייזיק הלוי הרצוג ו"האחראי על קיום המניין" בביתו של הרב הרצוג.

בגיל 22 נשא לאישה את חייטה (חיה יוטא), בתו של הרב יצחק ידידיה פרנקל, לימים רבה הראשי של תל אביב. עם נישואיו עזב את קריית מוצקין ועבר למרכז הארץ. בניו הם הרב משה חיים לאו, רב בנתניה וחבר מועצת העיתונות; הרב דוד לאו,הרב הראשי לישראל; הרב צבי יהודה לאו, רב היישוב סביון, מראשי ישיבת "נתיבות יצחק" בתל אביב ורב קהילת קהל חסידים בפתח תקווה.

רמי לוי

(מתוך ויקיפדיה)

רמי לוי (נולד ב-16 בדצמבר 1955) הוא איש עסקים ישראלי, בעל השליטה ברשת המרכולים "רמי לוי שיווק השקמה" וברשת הסלולרית הווירטואלית רמי לוי תקשורת. מכהן כחבר במועצת עיריית ירושלים מטעם סיעת "ירושלים תצליח" בראשות ראש העיר ניר ברקת.

החנות הראשונה של רמי לוי בשוק מחנה יהודה

רחמים (רמי) עבוד-לוי נולד למשפחה שמוצאה מאורפה ועלתה לירושלים. אבי סבו נמנה עם מייסדי שכונת נחלת ציון. אביו, מרדכי, היה לוחם בלח"י. אמו, יפה, הייתה עקרת בית וגידלה את ששת ילדי המשפחה. עקב הדיסלקסיה שממנה סבל, הושאר לוי בכיתה ד' שנה נוספת ומשכשל במבחן הסקר בסוף כיתה ח' ובמבחני הקבלה לפנימיית מכמורת, עבר לבית ספר מקצועי שבמסגרתו החל לעבוד בגיל 14 בתפעול מריצות בעיר העתיקה של ירושלים עבור העירייה. את דרכו העסקית החל לאחר שהשתחרר מצה"ל ב-1976, בחנות קטנה ברחוב השקמה שבשוק מחנה יהודה, מחסן בגודל 40 מטר רבוע, שבעבר הפעיל סבו. מתוך התבוננות בקהל הלקוחות המקומי, זיהה לקוחות פרטיים רבים שחיפשו לרכוש מוצרים אצל סיטונאי המזון, אך נדחו כיוון שלעסקים לא הייתה יכולת להתמודד עם מכירה קמעונאית. לוי בחר לנקוט באסטרטגיה של מכירה ברמת מחירים נמוכה במיוחד ללקוחות אלו, ללא רווחיות. עם הזמן יצר קשרים ישירות עם הספקים, מה שאפשר לו להרוויח את פערי התיווך, הוא הגדיל את שטח החנות מ-40 מ"ר למעל 100 מ"ר ולאחר שנתיים החל לשווק גם למסעדות, בתי מלון ולקוחות עסקיים אחרים.

ב-1981 פתח חנות נוספת בשכונת רמות אלון בשטח של כ-200 מ"ר, את חנות הענק הראשונה שלו פתח לוי ב-1992 בשכונת תלפיות ובהמשך הרחיב את הפעילות במתכונת זו של חנויות דיסקאונט גדולות. ב-2016 כללה הרשת 30 מרכולים בישראל שהיוו כ-9% מנתח השוק. הרשת הייתה השלישית בגודלה במדינה. בירושלים תפסה הרשת כ-20% מנתח השוק[3].

בשנת 2007 הנפיק לוי את, "רשת חנויות רמי לוי שיווק השקמה 2006 בע"מ" בבורסה לניירות ערך בתל אביב. הכנסות החברה באותה שנה הסתכמו במעל ל-689 מיליון ש"ח, ב-2008 צמחו לכ-945 מיליון ש"ח עם רווח נקי של כ-50 מיליון ש"ח. וב-2009 הסתכמו בכ-1.35 מיליארד ש"ח עם רווח נקי של כ-73 מיליון ש"ח. באותה שנה נמכרו 10 אחוזים מהחברה לבית ההשקעות "פסגות". ב-2010 נרשם גידול נוסף בהכנסות לכ-1.7 מיליארד ש"ח.

סטרטגיית הפעילות של הרשת הדוגלת בסל מוצרים זול במיוחד, הביאה את לוי לעימותים מול ספקים כמו זכיינית קוקה-קולה בישראל, החברה המרכזית לייצור משקאות קלים, שסירבה למכור לרשת את מוצריה, עד שנאלצה לחזור בה עם התערבותו של הממונה על ההגבלים העסקיים. עימותים מתוקשרים היו מול רשתות המזון הגדולות, תחרות שהתבטאה במלחמת מחירים אגרסיבית ובמבצעים כמו קילוגרם בשר עוף בפחות משקל אחד (אסטרטגית לוס לידר).

באוגוסט 2009 רכש לוי את מפעל עוף העמק, שעמד לפני סגירה. בספטמבר 2010 הקימה החברה שבשליטתו את חברת רמי לוי תקשורת, לאחר שקיבלה רישיון ממשרד התקשורת להיות מפעיל רשת סלולרית וירטואלית (MVNO).

ללוי פעילויות עסקיות נוספות בתחום הנדל"ן בישראל ובבולגריה ובתחום הביטוח, תחום אליו נכנס בסוף 2011.

מאז שנת 2003 מכהן לוי כחבר מועצת עיריית ירושלים מטעם רשימת ירושלים תצליח בראשות ניר ברקת.

ב-2015 נבחר להדליק משואה בטקס הדלקת המשואות ביום העצמאות.

משפחתו מתגוררת בירושלים, נשוי לעדינה המשמשת כגזברית הקבוצה, ואב לארבעה.

בתו הגדולה היא יפית לוי-אטיאס אשת עסקים, הבעלים של רשת יפיז אופנה, חברת בת של שיווק השקמה.

אולי היה חייל טוב מבטן ומלידה — רב ותלמיד חכם לא תמיד היה. עד גיל בר־מצווה כמעט גדל שלמה גורונצ'יק ללא תורה בכלל. הוא היה — וזעה בקר. בלעג מדברים היום גם וותיקים ובעיקר העולים החדשים על ה"כשבאתניקים" הללו ועל פרשת סבלותיהם, אך עובדה היא ש"כשבאו" בני משפחת הרב גורונצ'יק־חאב מפולין, לפני כ־ שלשים שנה, והקימו את הצריף הראשון בשייך אבריק, הואיל ואי־אפשר היה לגשת לשטח שנועד לכפר חסידים, בגלל הבר צות המלריות שהיו שם — לא היה כמעט פנאי ללימודים, גם תלדים נאלצו לעבוד ועבדו קשה. עבדו וקדחו. מיטה קבועה היתה להם ב"הדסה" החיפאית, כי לא עבר שבוע שלא יקבל מישחו התקפה קשה של מלריה טרופית, ואוכל לא היה בבית, ובחדשי החורף היו מנותקים כליל מחיפה, כי לא היה גשר על סני הקישון והעגלות שהגיעו היו שקועות בבוץ. שלמה

הקטן היה לפעמים נציג אהב ומצא. הוא היה רוכב נלהב וה' סוס או הפרד היו חבריו הטובים. זה היה כל הקשר עם העולם החיצוני. אביו של הרב גורן ייבש בעצמו 17 ק"מ ביצות באי־זור הקישון והכשיר את הקרקע לעליה לכפר חסידים. עד היום לא שכח הרב שלמה גורן את הלילה הראשון שבילו ב־שייך אבריק. בבואם למקום הקימו אוהל, אך באותו לילה ירד גשם שוטף והאוהל התהפך, וההורים עם תלדיהם נרטבו עד לעצמות; ובאמצע הלילה והגשם יצא אבא גורונצ'יק בריקוד חסידי "לוהט", כדי לשמח את הלבבות ולפור את המרה שחורה. "כשבאתניקים" טיפוסיים, בלי מעברות, בלי מחנה עו־לים, בלי כדון מעל לראש. כאשר חלה מישחו במלריה וקיבל למעלה מארבעים מעלות חום, צריך היה לרוץ ליגור — מרחק של כמה קילומטרים — להביא חתיכת קרח. היו זמנים...

ב1928 עברה המשפחה לירושלים ושלמה גורונצ'יק התחיל ללמוד תורה (מורי הראשון בכפר חסידים היה המשורר ש. שלום). חדשיים למד ב"חדר" של גטורי־קרתא "שיבת ציון" וכאשר נכנס לשיבת "עץ חיים", עדיין לא ידע לקרוא כתב רש"י, אבל הוא "דלג" כיתות — חמש בבת אחת — בתגלה כ"עילוי" מובהק, למד לבדו כאשר עברו ההורים לרחובות ואבא קיבל על עצמו ניתוח פרדס, חזר לירושלים, נכנס לשיבת חברון (מקרה נדיר: לפני בר־מצווה!), וכאשר נערכה לו חגיגת בר־מצווה תפליא את קהל האורחים בתריפותו, ובחידושי התורה שהשמיע במשך שעותיים. במקרה נודע לביא־ליק על ילד־הסלא, בא והתעניין בהתפתחותו, קירב את הנער ועודד אותו מאד שיוציא לאור את חיבורו הגדול הראשון על הרמב"ם — וחוא, המחבר, אז בן 16, "נזר הקודש" היה שם הספר שזכה ל"הסכמה" נלהבת של הרב קוק, אך מרוב ענווה לא פורסם הגאון הצעיר את שמו בשער־הספר, אלא רק בפנים. "הנני חושב אותו לאחד הפינומנים הגדולים ביותר בחקר ה' תלמוד", כתב על המחבר הפרופ' לואי גינצבורג מניו־יורק.

בן עשר, כשרץ אחרי עור הבקר של אביו ר' אברהם בכפר־חסידים, (אביו עלה בשנת 1925 מפולין), ידע על־פאת פריקים רבים מכתבי הקודש. והאב שסיפר לימים, כי חש שיש לו בן גאון, החל מטקה אותו בקביעות שמן זית להיודוד הזכרות.

מערב 3.12.54

מחון לכתיבת פסקה

בכתיבת פסקה מתמקדים בתוכן מבנה ולשון

תוכן: כתיבת רעיון מרכזי – משפט מפתח

- ניסוח ברור ותקין
- רצף הגיוני וכרונולוגי בין המשפטים בפסקה
- תוכן מותאם לנושא ולמטלה

מבנה: פתיח – משפט פותח

- הצגת הרעיון המרכזי
- ביסוס הרעיון המרכזי בעזרת נימוקים ודוגמאות
- סיום – משפט מסכם

לשון: משלב לשוני מותאם ותקין (אוצר מילים, מילות קישור תואמות לנושא ולשפה כתובה)

- כתיב תקין
- עושר לשוני, גיוון במילים (ללא חזרות על מילים)

מאגר תכונות אופי

יושר/יושרה	כושר מנהיגות
סקרנות	תושיה רבה
נאמנות	כושר הדרכה והקנייה
לוליות	כושר חשיבה
יצירתיות	רציני
אסרטיביות	סדר וניקיון
נמרצות	יוזמה
כושר ספיגה- עמידות	שקט
חברותי	משמעת עצמית
תרבותי	אחריות
מקובלות	חריצות
גישה מקדמת	דייקנות/יסודיות
אחריות חברתית	שקדנות
רוח התנדבות	רמה אישית
סיוע לזולת	הגינות
סבלנות/סובלנות	מסירות
יחסי אנוש מעולים	מהימנות

התשובה

דף מעקב תלמיד:

[illegible]